

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) Z. K., b) O. K.**, oba zastoupení JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5 - Stodůlky, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 375/4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 A 3/2011 - 44.

t a k t o :

Věc **se p o s t u p u j e** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 A 3/2011 - 44 zrušil rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví (dále jen „stěžovatel“) ze dne 23. 10. 2009, č. j. 45740/2009-OSH-30.1.-8.10.09, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 21.7.2009, č. j. 3949/2009/BM/PRAV tak, že každý ze žalobců je vinen přestupkem na úseku zdravotnictví uvedeným v § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „přestupkový zákon“), který spáchali tím, že jako osoby odpovědné ve smyslu § 46 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 258/2000 Sb.“) nezajistili, aby se jejich nezletilý syn podrobil u zvolené praktické lékařky stanovenému druhu očkování, ačkoliv u něj nebyl zjištěn zdravotní stav, který by bránil podání očkovací látky. Za spáchání uvedeného přestupku byla každému žalobci uložena pokuta v částce 6000 Kč. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že shledal důvodnou žalobní námitku, že povinnost zajistit, aby se nezletilý syn žalobců podrobil základnímu očkování stanovenému v § 4 odst. 1 vyhlášky č. 537/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vyhl. č. 537/2006 Sb.“), protože podle čl. 4 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod mohou být povinnosti ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích. Ke svému přesvědčení o důvodnosti této námitky dospěl městský soud s ohledem na stanovisko, které zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 42/2010, který se rovněž týkal přestupku podle § 29 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona. Je nepochybné, že ust. § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. je naprosto obecné a nelze z něj vyvozovat právní odpovědnost. Jednotlivé skutkové podstaty protiprávního jednání nejsou upraveny zákonem, ale pouze podzákonným právním předpisem, tj. vyhl. č. 537/2000 Sb. Současná právní úprava zakotvující povinnost podrobit se pravidelnému očkování nesplňuje požadavky Úmluvy o lidských právech a biomedicině, resp. Listiny základních práv a svobod, protože je upravena podzákonným právním předpisem. Rozhodne-li se zákonodárce reprobovat určité jednání, byť bylo zahrnuto pouze do kategorie přestupků, je nutné, aby skutková podstata byla jasně a určitě popsána v zákoně. Protože městský soud shledal postup stěžovatele

nezákonným ve smyslu stanoviska Nejvyššího soudu, nezabýval se již dalšími žalobními námitkami.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž poukázal na to, že městský soud dal napadeným rozsudkem najevo, že považuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 42/2010 - 92 za výklad právní úpravy na úseku pravidelného očkování, kterým se hodlá řídit při posuzování věcí obdobné povahy. Přitom se do doby jeho vydání řídil právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 5 As 17/2005 - 66, v němž byl vysloven názor, že ze zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s vyhl. č. 439/2000 Sb. (vychází ze stejných zákonných předpokladů jako vyhl. č. 537/2006 Sb.) a přestupkovým zákonem lze vyvodit vůči zákonným zástupcům nezletilého dítěte správněprávní odpovědnost za nepodrobení se tohoto dítěte pravidelnému očkování. Oba citované rozsudky vycházejí z odlišných právních názorů ve skutkově stejných věcech, a je proto nezbytné ve smyslu ust. § 17 s. ř. s. předložit věc k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Dále stěžovatel poukázal na to, že městský soud zcela opomenul nálezh Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 449/06, kterým tento soud rozhodl o ústavní stížnosti zákonného zástupce dítěte proti rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí stěžovatele o uložení pokuty za přestupek spočívající v nepodrobení dítěte očkování, a ve světle tohoto nálezu nehodnotil ostatní žalobní námitky. Proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že městský soud v napadeném rozsudku přesvědčivě vysvětlil, že povinnost podrobit se očkování by musela být stanovena zákonem. Ust. § 29 přestupkového zákona podle žalobců očkovačskou povinnost nijak nespécifikuje. Žalobci souhlasí s názorem městského soudu, že zákon neporušili, a proto by neměli být trestáni za to, že se nepodvolili podzákonné normě. Městský soud postupoval správně, pokud se řídil aktuálním názorem Nejvyššího správního soudu a nikoliv tím, který je překonaný. Podle názoru žalobců nálezh Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 449/06 potvrzuje správnost napadeného rozsudku, totiž že potrestání žalobců bylo nezákonné, neboť splnili předpoklady pro výjimečné nesankcionování povinnosti podrobit se očkování. Žalobci se ztotožňují s městským soudem také v tom, že není potřeba se zabývat celou řadou námitek, když první z nich je natolik přesvědčivá, že existuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Proto navrhli, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

V projednávané věci je tedy spornou právní otázkou, zda lze sankcionovat zákonného zástupce nezletilého dítěte za spáchání přestupku podle § 29 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, jehož se dopustil tím, že nesplnil povinnost stanovenou v ust. § 46 odst. 1 a 4 zákona č. 258/2000 Sb. ve spojení s § 4 vyhl. č. 537/2006 Sb.

Při předběžném posouzení věci sedmý senát Nejvyššího správního soudu zjistil, že tato právní otázka byla řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu rozdílně třetím a pátým senátem.

Třetí senát se o sporné právní otázce uvážil v rozsudku ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 42/2010 - 92, takto:

„Jak již bylo dříve judikováno, „[t]aké trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záručky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem

postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu. Bylo by ostatně možno na mnohých případech z historického právního vývoje dokumentovat, že např. snaha účelově snížit nepříznivě se vyvíjející počty spáchaných trestných činů vedla v některých případech ke změnám zákonů, přesouvajícím trestné činy méně závažné do kategorie přešupků, anebo na druhé straně rozmáhající se drobné delikty byly novelami zákonů přesunuty do kategorie činů soudně trestných. Z těchto důvodů – a přinejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité delikt ní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění“, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v delikt ní řízení správním“. (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27, publ. pod č. 461/2005 Sb. NSS.)

Z výše uvedeného vyplývá, že ústavní záruka *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*, explicitně vyjádřená v čl. 39 Listiny, dopadá stejnou měrou jak na trestní řízení soudní, tak na řízení o správním deliktu. Rozhodne-li se tedy zákonodárce reprobovat určité jednání, byť jeho zahrnutím „pouze“ do kategorie přešupků, je nutné, aby skutková podstata takového deliktu byla naprosto jasně a určitě popsána zákonem. Úprava podzákoným právním předpisem není dostačující.

V projednávané věci stanoví zákon o ochraně veřejného zdraví zcela obecnou povinnost všech osob s trvalým pobytem na území ČR či přechodným pobytem na dobu delší než 90 dnů podrobit se „stanovenému druhu pravidelného očkování“, přičemž veškeré podrobnosti, tj. rozlišení očkování na „pravidelné“, „zvláštní“, „mimořádné“ atd. (§ 2 vyhlášky), vakcinace proti konkrétním onemocněním, jakož i lhůty do kdy (jakého věku), resp. v jakých časových odstupech je očkování nutno provést, jsou upraveny vyhláškou Ministerstva zdravotnictví č. 439/2000 Sb. (aktuálně č. 537/2006 Sb.). Nejvyšší správní soud připouští, že tato legislativní konstrukce nepochybně umožňuje pružně reagovat na změny, kterým daná oblast právní úpravy podléhá, tj. jak na aktuální výskyt infekčních onemocnění na území, tak na vývoj na poli farmakologickém. Je však třeba zdůraznit, že rozhodne-li se zákonodárce sankcionovat nerespektování určité povinnosti at' už cestou správního či soudního trestání, je nutno vzít tuto skutečnost v potaz při tvorbě právních norem a přizpůsobit tomuto záměru právní úpravu při respektování požadavků Úmluvy, resp. Listiny základních práv a svobod. Tyto požadavky stávající právní úprava zakotvující povinnost podrobit se pravidelnému očkování nespĺňuje.

Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy věty za středníkem je soudce při rozhodování oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem (tím spíše se zákonem ústavním). Hlediska, kterými tento soulad poměřuje, jsou dle konstantní judikatury Ústavního soudu „analogická s hledisky, jež pro účel řízení o kontrole norem zakotvuje ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb.“ (III. ÚS 274/01 ze dne 1. 11. 2001; III. ÚS 269/05 ze dne 4. 10. 2006), „Jiný právní předpis nemůže vybočít ze zákonných mezí – nemůže tedy být praeter legem, jinak řečeno, musí se držet v mezích zákona, které jsou buď vymezeny výslovně anebo vyplývají ze smyslu a účelu zákona.“ (Pl. ÚS 17/95 a Pl. ÚS 43/97), „Jiný právní předpis musí být vydán oprávněným subjektem, nemůže zasahovat do věcí vyhrazených zákonu (nemůže tedy stanovit primární práva a povinnosti), musí být zřejmá vůle zákonodárce ke úpravě nad zákonný standard (musí být tedy otevřen prostor pro sféru, jiného právního předpisu).“ (Pl. ÚS 45/2000)

Vztáhne-li Nejvyšší správní soud takto formulovaná kritéria na aplikovanou vyhlášku, lze konstatovat, že v daném případě 1) je možné dovést záměr zákonodárce upravit předmětnou problematiku rovněž podzákoným předpisem („nad zákonný standard“); jakož i že 2) vyhláška byla vydána k tomu oprávněným subjektem. K takovému kladnému závěru již ovšem nelze dospět

pokud jde o třetí podmínku, spočívající v požadavku, aby podzákoný předpis nevybočoval ze zákonných mezí, resp. aby nezasahoval do věcí vyhrazených zákonu. Zákon č. 258/2000 Sb. totiž ve svém § 46 nestanoví ve vztahu k diferenciaci očkování na „*pravidelné*“ a jiné fakticky žádné meze, ve kterých by se podzákoná normotvorná měla pohybovat. Tyto pak podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dovodit ani ze smyslu a účelu zákona, neboť obecné pojmy „ochrana veřejného zdraví“ či „prevence vzniku a šíření infekčních chorob“ takové posouzení neumožňují. Zákon tak vytváří žalovanému zcela neomezený prostor pro úvahu, které druhy vakcinace zařadí mezi tzv. „*pravidelné*“, na něž se bude vztahovat zákonná povinnost „*podrobit se očkování*“, a které nikoli. Výsledkem je pak stav, kdy povinnosti, jejichž porušení je sankcionováno v rámci správního trestání, nejsou „blíže specifikovány“, nýbrž originárně určovány teprve vyhláškou, a nikoli, jak předvídá Listina základních práv a svobod ve svém čl. 4, zákonem. Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že vyhláška č. 439/2000 Sb. (aktuálně č. 537/2006 Sb.) „*zasahuje do věcí vyhrazených zákonu*“, protože „*stanovuje primární práva a povinnosti*“ ve smyslu citovaných nálezů Ústavního soudu. Je proto v rozporu s ústavním pořádkem, a tudíž na projednávanou věc neaplikovatelná (k výkladu čl. 95 odst. 1 Ústavy srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. III. ÚS 274/01, a ze dne 4. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 269/05).

Vzhledem k tomu, že formulace ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. je naprosto obecná, pročež ani z tohoto – byť zákonného – ustanovení nelze vyvozovat správněprávní odpovědnost, je Nejvyšší správní soud nucen uzavřít, že porušení povinnosti stanovené v § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. není za současného stavu platné právní úpravy možné postihovat v rámci správního trestání, neboť jednotlivé konkrétní skutkové podstaty reprobovaného jednání nejsou upraveny zákonem, nýbrž pouze podzákoným právním předpisem.

Na výše uvedených závěrech nemůže podle názoru Nejvyššího správního soudu nic změnit ani v úvahu připadající paralela s legislativně technickým řešením trestněprávní odpovědnosti za šíření nakažlivé nemoci. Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, upravuje trestné činy šíření nakažlivé lidské nemoci, resp. šíření nakažlivé lidské nemoci z nedbalosti v ustanoveních § 152 a § 153, přičemž podle společného ustanovení § 154 „*vláda nařízením stanoví, co se považuje za nakažlivé lidské nemoci*“. Nařízení vlády č. 453/2009 Sb. pak v příloze uvádí výčet těchto onemocnění. Analogie obou konstrukcí je však podle Nejvyššího správního soudu neúplná a rozhodující odlišnosti nad ní ve výsledku převažují.

Na rozdíl od prevence zakotvené v předpisech o ochraně veřejného zdraví totiž trestněprávní úprava stanoví veškeré znaky reprobovaného jednání zákonem, a to jak u základní skutkové podstaty („*kdo úmyslně / z nedbalosti způsobí nebo zvýší nebezpečí zavlečení nebo rozšíření nakažlivé nemoci u lidí...*“), tak u skutkových podstat kvalifikovaných (spáchá čin „*jako člen organizované skupiny*“, „*za stavu ohrožení státu*“, s různě závažnými následky apod.). Podzákoný předpis pak obsahuje pouze *výčet* onemocnění, na které předmětné skutkové podstaty dopadají. Jak již bylo popsáno výše, v případě správněprávní odpovědnosti je tento „poměr“ přesně opačný, neboť zákon o ochraně veřejného zdraví stanoví pouze obecnou povinnost podrobit se určitému *druhu* očkování, veškeré konkrétní znaky poměrně široké škály skutkových podstat již ovšem vyplývají pouze z vyhlášky ministerstva zdravotnictví. Ani tento hypotetický argument proti shora uvedeným závěrům tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže obstát.“

Ve skutkově shodné věci pátý senát v rozsudku ze 28. 2. 2006, č. j. 5 As 17/2005 - 66, uvedl, že „*Ukládá-li citovaný zákon č. 258/2000 Sb. v § 46 odst. 1 fyzické osobě povinnost podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování a v odst. 2 odpovědnost zákonného zástupce za splnění povinnosti podle odst. 1 osoby, která nedovršila patnáctý rok věku, činí tak z důvodu ochrany veřejného zdraví. Úmluva v čl. 26 bodu 1. připouští uplatnění omezení*

na výkon práv a ochranných ustanovení v ní obsažených, která jsou stanovena zákonem a která jsou, mimo jiné, v zájmu ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných. Povinnost podrobit se ve stanovených případech pravidelného očkování je stanovena zákonem, přičemž na základě jeho zmocnění podle § 108 odst. 1 příslušný orgán Ministerstvo zdravotnictví vydal prováděcí předpis – vyhlášku č. 439/2000 Sb., o očkování proti infekčním nemocem. Za této situace nelze dojít k závěru, že Úmluva stanoví něco jiného než zákon, protože Úmluva úpravu obsaženou v zákoně nevylučuje, ale naopak ji připouští. Postupovaly-li správní orgány ve věci stěžovatele podle zákona č. 258/2000 Sb., nelze jejich postupu vytýkat nezákonnost. K takovému závěru dospěl již městský soud a Nejvyšší správní soud s jeho závěrem soublasí. Rozhodnutí městského soudu není v rozporu s čl. 5 a 6 Úmluvy ani čl. 10 Ústavy, ani čl. 15 odst. 1 čl. 16 odst. 1 Listiny. Pokud má stěžovatel za to, že zákonem stanovenou povinností podrobit se pravidelnému očkování a zákonem stanovenou odpovědností zákonného zástupce za splnění této povinnosti za osoby, které nedovršily patnáctý rok svého věku, bylo zasaženo do jeho svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání zaručených čl. 15 Listiny a do jeho práva je projevovat (čl. 16 Listiny), pak má Nejvyšší správní soud za to, že tomu tak není, protože nedošlo k zásahu do jeho práva na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, došlo jen k omezení výkonu tohoto práva v souladu s čl. 16 odst. 4 Listiny v uvedeném rozsahu na základě zákona, který sleduje vyšší cíle, a to ochranu veřejného zdraví a je v souladu s čl. 31 Listiny, podle jehož věty první každý má právo na ochranu zdraví, tedy i stěžovatel a jeho děti, takže použitý zákon chrání i je.

Proti tomuto rozsudku byla podána ústavní stížnost, o které Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. III. ÚS 449/06 tak, že jej zrušil a v odůvodnění nálezu uvedl:

„Ústavní soud nezkoumal ústavnost zákonné povinnosti podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování, a to jak na úrovni zákonné (ustanovení § 46 zák. č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů), tak na úrovni podzákonné (dnes vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem). Z tohoto důvodu nebylo třeba jednotlivě reagovat na související argumenty účastníků a vedlejšího účastníka řízení, včetně poukazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010 sp. zn. 3 Ads 42/2010.

Toliko jako *obiter dictum* k argumentaci stěžovatele nicméně Ústavní soud uvádí, že Úmluva o lidských právech a biomedicíně (vyhlášená pod č. 96/2001 Sb. m. s.), která je ve smyslu judikatury Ústavního soudu součástí ústavního pořádku České republiky [srov. nález ze dne 25. 6. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 36/01, vyhlášený pod č. 403/2001 Sb., Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen „Sb. n. u.“), svazek 26, nález č. 80], zásadně nezakládá možnost Ústavního soudu přezkoumávat ústavnost či neústavnost zákonné povinnosti podrobit se určitému druhu očkování.

Jakkoliv citovaná Úmluva stanoví základní právo nebýt podroben jakémukoliv zákroku v oblasti péče o zdraví bez svého souhlasu (čl. 5, resp. pro osoby neschopné dát souhlas, čl. 6), současně stanoví možnost omezení tohoto práva, pokud jsou taková omezení nezbytná v demokratické společnosti „v zájmu bezpečnosti veřejnosti, předcházení trestné činnosti, ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných“ (čl. 26 Úmluvy). Rozhodnutí zákonodárce o tom, že určitý druh očkování bude povinný, je rozhodnutím, které realizuje možnost stanovenou explicitně v čl. 26 Úmluvy. Jde o rozhodnutí, které je v první řadě otázkou politickou a expertní, a proto je tu i velmi omezená možnost ingerence Ústavního soudu. Takové rozhodnutí zákonodárce požívá ve vztahu k citované Úmluvě poměrně velký prostor pro politické uvážení, v jehož rámci nelze rozhodnutí zákonodárce (resp. prováděcího předpisu exekutivy) o stanovení povinnosti podrobit se určitému druhu očkování přezkoumávat (*margin of appreciation*). Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti, přičemž jeho rozhodnutí zásadně nemůže nahradit závěr zákonodárce nebo exekutivy o tom, že určité infekční nemoci vyžadují povinné očkování.“

Následně pátý senát znovu rozhodoval o podané kasační stížnosti a v rozsudku ze dne 30. 9. 2011, č. j. 5 As 17/2005 - 120, vyslovil názor, že „Ukládá-li citovaný zákon č. 258/2000 Sb. v § 46 odst. 1 fyzické osobě povinnost podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování a v odst. 2 odpovědnost zákonného zástupce za splnění povinnosti podle odst. 1 osoby, která nedovršila patnáctý rok věku, činí tak z důvodu ochrany veřejného zdraví. (...) Povinnost podrobit se ve stanovených případech pravidelného očkování je stanovena zákonem, přičemž na základě jeho zmocnění podle § 108 odst. 1 příslušný orgán Ministerstvo zdravotnictví vydal prováděcí předpis – vyhlášku č. 439/2000 Sb., o očkování proti infekčním nemocem. Za této situace nelze dojít k závěru, že Úmluva stanoví něco jiného než zákon, protože Úmluva úpravu obsaženou v zákoně nevylučuje, ale naopak ji připouští. Postupovaly-li správní orgány ve věci stěžovatele podle zákona č. 258/2000 Sb., nelze jejich postupu vytýkat nezákonnost. K takovému závěru dospěl již městský soud a Nejvyšší správní soud s jeho závěrem souhlasí. Rozhodnutí městského soudu není v rozporu s čl. 5 a 6 Úmluvy ani čl. 10 Ústavy, ani čl. 15 odst. 1 čl. 16 odst. 1 Listiny.
(...)

Nejvyššímu správnímu soudu - rozhodujícímu senátu je známo, že jiný senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 42/2010 - 92 dovodil, že vyhláška Ministerstva zdravotnictví ze dne 6. prosince 2000, č. 439/2000 Sb., o očkování proti infekčním nemocem (která již byla nahrazena vyhláškou č. 537/2006 Sb.), již toto ministerstvo vydalo podle § 108 odst. 1 k provedení mimo jiných § 46 odst. 1 a 6 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, vybočuje ze zákonných mezí, respektive zasahuje do věci vyhrazených zákonu, neboť mimo jiné v důsledku zcela obecné formulace § 46 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., vyhláška stanoví primární práva a povinnosti. Dále je v této věci rozhodujícímu senátu známo, že jiný senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 6/2011 - 106, postoupil svoji věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu k vyřešení, zda byla vyhláška č. 439/2000 Sb., respektive vyhláška č. 537/2006 Sb., vydána v zákonných mezích, respektive neukládá sama o sobě povinnosti nad rámec zákona. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o věci dosud nerozhodl. Rozhodující senát v této věci však má za to, že není třeba v této konkrétní věci vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu, přestože v rozsudku ze dne 28.2.2006, č.j. 5 As 17/2005-76 vycházel z toho, že vyhláška č. 439/2000 Sb. nevybočuje ze zákonných mezí, respektive nezasahuje do věci vyhrazených zákonu, přičemž Ústavní soud rozhodující o ústavní stížnosti stěžovatele proti tomuto rozsudku tento rozsudek sice zrušil, ale z důvodů v nálezu Ústavního soudu uvedených, to je protože uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud porušil základní právo stěžovatele svobodně projevat své náboženství nebo víru ve smyslu ustanovení čl. 16 Listiny základních práv a svobod, nikoliv proto, že Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku vycházel z vyhlášky č. 439/2000 Sb. Právním názorem Ústavního soudu je v této konkrétní věci Nejvyšší správní soud přímo vázán, přičemž Ústavní soud mu v citovaném nálezu uložil, aby podle kritérií stanovených v jeho nálezu celou věc posoudil, což Nejvyšší správní soud učinil.“

Vzhledem k tomu, že otázku, zda lze ukládat povinnosti způsobem, který zvolil zákonodárce v případě zákona č. 258/2000 Sb. a vyhl. č. 537/2006 Sb., ponechal Ústavní soud v citovaném nálezu zcela mimo svůj zorný úhel, má sedmý senát má za to, že došlo k nežádoucímu stavu, kdy byly v judikatuře Nejvyššího správního soudu k určité právní otázce vysloveny rozdílné právní názory, a je proto naplněn důvod, aby sedmý senát, který takovou otázku posuzuje jako další v pořadí, postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu podle ust. § 17 s. ř. s.

Sedmý senát se ztotožňuje s názorem, který zaujal třetí senát, na jehož argumentaci v plném rozsahu odkazuje, že povinnosti, jejichž porušení je sankcionováno podle § 29 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona, nejsou pouze „blíže specifikovány“, nýbrž originálně určovány teprve vyhláškou, a nikoli, jak stanoví Listina základních práv a svobod v čl. 4, zákonem.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín, JUDr. Marie Turková, JUDr. Miluše Došková a JUDr. Jakub Camrda. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s. ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení.

Účastníci řízení mají možnost vyjádřit se ve lhůtě deseti dní od doručení tohoto usnesení k otázce předložené rozšířenému senátu.

V Brně dne 2. února 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu